

DE UITDAGING

Helen zat met samengeknepen knieën tegenover haar zus op de bank. Als Margret zo'n bui had, liet ze haar maar uitrazen.

‘Je ziet eruit als een uitgetreden non,’ voer haar zus tegen haar uit. ‘Je doet niks meer aan je uiterlijk. Waarom draag je een broek waar je zo'n achterste in hebt.’ Ze hield haar handen een halve meter uit elkaar.

‘Die zit gewoon makkelijk,’ verdedigde Helen zich flauwtjes. ‘Wat een onzin. Er zijn toch wel broeken te vinden met een goede pasvorm, die tegelijkertijd comfortabel zitten! En wat moet dat met die slobbertrui en dat tricot shirt. Volgens mij zijn die van Jim geweest.’

‘Ze waren nog niet afgedragen toen hij overleed,’ mompelde Helen.

‘Wat? En dan moet jij ze maar afdragen? Alsof je als lerares geen goed salaris hebt, afgezien van je weduwepensioen.’ Margrets ogen boorden zich fel in de hare en Helen vroeg zich af of ze een uitleg verwachtte. Maar daar reed ze alweer verder op haar stokpaard. ‘Je haren, daar heb ik gewoon geen woorden voor. In de eenentwintigste eeuw hoeven vrouwen er toch niet meer grijs bij te lopen? Dat is alleen hip voor jonge vrouwen. Laat het eens goed knippen en kleuren. En neem dan geen bruin meer, maar rood of blond, want dat past het beste bij vrouwen van boven de vijftig.’ Margret streek met één hand door haar vlamvend oranje haren.

Helen schudde afwerend haar hoofd. ‘Vind ik niet.’

‘Niet?’ Haar zus keek zo ontzet, dat Helen bijna hardop lachte. Margret de modegoeroe, met haar onfeilbare smaak, daar kon toch niemand tegenin gaan?

‘Die kleuren zijn vaak te hard bij de kleur van de huid en het oogwit,’ legde Helen aarzelend uit. ‘Je huid wordt er heel wit van en je ogen een beetje gelig of roodachtig. Net alsof je ziek bent.’ Margret gooide haar hoofd achterover en lachte luid. ‘Lieverd, bemoei jij je maar met je lessen Frans en laat de modeadviezen aan mij over. “Ziek”,’ herhaalde ze hoofdschuddend.

‘Ongelooflijk, zeg. Je weet niet wat wel en niet kan.’ Ze nam een slok van haar sherry.

‘Alles kan.’ Helen begon meer weerwoord te geven. ‘Het is gewoon een kwestie van smaak.’

‘Nee, wat jij draagt, kan echt niet. Maar het gaat niet alleen om je kleren. Het gaat om je hele houding, de manier waarop je in het leven staat. Kijk eens hoe je erbij zit, met je knieën stijf tegen elkaar gedrukt.’

‘Nee, hoor.’ Helen zette haar voeten wat uit elkaar.

Margret krulde haar lip. ‘Nu houd je nog steeds je knieën tegen elkaar gedrukt. Ben je bang voor mannen? Was Jim zo vreselijk?’

‘Dat gaat je niet aan!’ antwoordde Helen plotseling oprecht boos. ‘Waarom zit je me zo af te kammen? Kick je daarop of zo?’ Ze nam een slok van haar sherry en vertrok nog net niet haar gezicht. Vies spul, maar Margret dronk het altijd en dan deed ze maar mee.

Margret bond een beetje in en legde haar hand op Helens knie. ‘Ik maak me zorgen over je, zusje. Je vrije tijd gaat voorbij met puzzelen, wandelen en lezen. Je lijkt wel bejaard.’

‘Dat heb je al gezegd.’ Helen was gekwetst.

‘Maar zo gedraag je je ook!’ riep Margret uit. ‘Het lijkt of je geen enkele verandering in je leven wilt brengen. Wil je zo doorgaan tot aan je pensioen of zelfs tot aan je dood?’

Helen streek over haar spijkerbroek. ‘Doe niet zo raar. Ik verander voortdurend dingen.’

‘Dingen? Een gele theepot in plaats van een blauwe. Een nieuwe plant voor het raam, bedoel je dat soort dingen?’

Die conclusie was zo raak, dat Helen direct terugsloeg.

‘Niet iedereen heeft de behoefte om elke vijf jaar een nieuwe keuken te installeren,’ zei ze. En als het de keuken niet was, dan was het wel het toilet of de badkamer die Margret onder handen liet nemen. Meteen had Helen spijt. ‘Dat kan ik ook niet betalen.’ ‘Nou, dat weet ik nog niet zo net. Met Jim zijn weduwenpensioen en je eigen salaris kom je een heel eind, vooral als je het allemaal oppot.’

Zou ze jaloers zijn? vroeg Helen zich ineens af, haar zus keek bijna vals. Ze zuchtte zo diep dat het haast een kreun werd. Waarom was ze hier op ingegaan, met Margret kon je gewoon niet discussiëren.

‘Kunnen we het onderwerp nu ...